

ปฐมนิเทศ

VI

มังงะ
แห่งจันทร์ร้อง
(ปฐมนิเทศ)

ตำรา พลัด ใจ

แต่งเรื่อง
KAKERU KOBASHIRI

ภาพประกอบ
SHIZUMAYOSHINORI

แปล วสุธร พิเศษสุวรรณ

DEX
press

<http://shop.dexdub.com/>

ปฐมนิเทศ ตำรา พจนานุกรม VI

แม่มดแห่งจันทร์ร้อง
(ปฐมบท)

แต่งเรื่อง

KAKERU KOBASHIRI

ภาพประกอบ

SHIZUMAYOSHINORI

“อา ในที่สุด
ความทะเยอทะยาน
ของเราก็ตกหวัง...
ช่างเป็นเตียงอบอุ่น
นุ่มนวลแสนวิเศษ
อะไรอย่างนี้
เราอยากนอนตรงนี้
ไปตลอดชีวิต”

ประตูห้องโถงใหญ่

ใช้จัดงานแต่งงาน

ถูกเปิด

พริบตานั่น

แสงเจิดจ้า

จูโจมเข้ามาทันที

...มีสายดา สายดา

แล้วก็สายดา

จ้องมองมา

ดูเหมือนนี่จะเป็น

โลกของอัลบัส

ตอนนี้

“ใช่ไหม?

ผมก็ขาล้น

ตอนปราศัย

ครั้งแรก

พูดโดยตรง

ตอนนี้

ก็อดทน

พอสมควร”

“นี่มัน...

สุดขยอ

เลย...”

“อืม

ตระการตา

ไม่เบา”

...มีแต่เรื่องน่าชิงชังทั้งนั้น
พยายามขนาดนี้
พยายามแทบเป็นแทบตายแท้ๆ
แต่ทหารรับจ้าง ซีโร่ ฮอว์เค็ม...
ไม่มีใครอ่อนโยนด้วยเลย

“...นี่ ยาย
ถ้าเป็น
ยาย...”

Contents

บทที่หนึ่ง ‘สู่จุดเริ่มต้น’	P016
บทที่สอง ‘หักหลัง’	P077
บทที่สาม ‘สู้ชีวิต’	P125
บทที่สี่ ‘งานเด่นร้ายของแม่ดกกับสัตว์’	P127
บทที่ห้า ‘ตุ๊กตาของโซเรน่า’	P174
บทที่หก ‘หมายเลขเจ็ด’	P179
บทที่เจ็ด ‘ใบหน้าที่คุณคิดถึง’	P221

Zero kara hajimeru Mahou no Syo 6

ปฐมมนตรา ดำราพลิกโลก 6

ประพันธ์โดย KAKERU KOBASHIRI

ภาพประกอบโดย SHIZUMAYOSHINORI

แปลโดย วิสุทธิ์ พิเชษฐ์วานิช

Zero kara hajimeru Mahou no Syo Volume 6

© Kakeru Kobashiri 2016

Edited by Dengeki Bunko

First published in Japan in 2016 by KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.

Thai translation rights arranged with KADOKAWA CORPORATION, Tokyo,
through TOHAN CORPORATION, Tokyo.

Thai translation rights © 2023 DEXPRESS Co., Ltd.

ISBN [e-book] 978-616-583-809-7

บรรณาธิการอำนวยการ กรีน ไพลินรัตนวานิชย์

บรรณาธิการบริหาร ชนินันท์ กิตติปฏิมาคุณ

กองบรรณาธิการ ไคยสุรา เข็มทองใหญ่, นัทธมน ช่วยอ่อน

กราฟิก พลชัย อธิมาธิ, อภิสิทธิ์ รสโรตอง

ผู้ช่วยบรรณาธิการ ชนิตตา นิตชาติ

พิสูจน์อักษร วนัชพร เสียวชุ่ม

ฝ่ายผลิต อุบล มั่งมี

จัดทำโดย บริษัท เดกซ์เพรส จำกัด

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท ดรีม เอกซ์เพรส [เดกซ์] จำกัด

19 สวนสน 9 ถนนรามคำแหง 60 แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร 10240

โทร. 02-735-6830 โทรสาร 02-374-1609

<http://shop.dexclub.com/>

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

โดย บริษัท เดกซ์เพรส จำกัด ห้ามลอกเลียนแบบส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้

รวมทั้งการจัดเก็บ ค่าเช่ารูปแบบหรือวิธีการใด ๆ ด้วยกระบวนการอิเล็กทรอนิกส์
การถ่ายภาพ การบันทึก หรือวิธีการอื่นใด โดยไม่ได้รับอนุญาต

Copyright

ปฐมมนตรา
ตำราพลิกโลก

VI

แม่มดแห่งจันทร์ร้อง
(ปฐมบท)

“มีแต่เรื่องน่าหงุดหงิดทั้งนั้น เลยขีดจำกัดมาตั้งนานแล้วแท้ๆ แต่เหมือนมีปัญหาเข้ามาไม่หยุด”

อัลบัสใช้ปลายนิ้วจับผมของนูนนี่มึนเล่นพลางกดแก้มกับโต๊ะอย่างเกียจคร้านและถอนหายใจหมดแรง

สถานที่คือบ้านยายผู้ล่วงลับของอัลบัส... บ้านลับของ ‘โซเรน่าผู้ยิ่งใหญ่’ ดังลึบๆ ในป่าของแม่มดที่ปฏิเสธผู้มีเจตนาร้ายและชักนำผู้ไขว่คว้าความช่วยเหลือ

บ้านหลังนี้โซเรน่าใช้วิชาเวทสร้างขึ้นมา ทั้งหมดประกอบด้วยต้นไม้บิดเบี้ยว เถาไม้ขนาดมหึมาและดอกไม้ไม่มีวันเหี่ยวเฉา

โต๊ะที่อัลบัสพุกก็เกิดจากเถาไม้บิดเบี้ยวพันกัน เก้าอี้ที่นั่งคือลำต้นไม้หักงอผิดธรรมชาติ

อัลบัสชอบที่นี่

เพราะเติบโตในบ้านนี้ตั้งแต่จำความได้ ที่นี่เต็มไปด้วยความทรงจำสมัยมีความสุข อาภาคตรึงน้ำบริสุทธิ์ สงบ ชวนให้รู้สึกถึงวิเวกของโซเรน่าตอนมีชีวิต

ดังนั้นพอเจอเรื่องไม่ชอบใจ อัลบัสจะหนีมาบ้านหลังนี้เสมอ และคุยกับโซเรน่าในความทรงจำ

เพราะรู้สึกว่าจรรยาเจตนาขึ้นนิตหนอยหลังจินตนาการว่าหากยายคนสำคัญผู้เข้มงวด ปราดเปรี๊ยะและอ่อนโยนกว่าใคร ...ยังมีชีวิตจะตอบอะไร

...แต่ว่า

“ซึกเหนื่อยแล้วละ หมูนีถึงกับมีคนกล่าวหาว่าผมใช้พิษสังหาร

ฝ่าบาท ทว่าแม่มดพยายามยึดประเทศ... ยึดอะไรกัน ตั้งใจจะอยู่ร่วมกันแท้ๆ”

“ใจร้ายจังนะ”

มีคำตอบ

เสียงอ่อนโยนตอบคำพูดพึมพำคนเดียวของอัลบัส

“เธอพยายามปกป้องราชาแท้ๆ หากทว่าราชาโดนวางยาพิษ คนร้ายน่าจะเป็นผู้ปฏิเสธการอยู่ร่วมกับแม่มดมากกว่า”

ผู้ส่งเสียงคือตุ๊กตาเก่าๆ ที่โดนจับนั่งบนเก้าอี้โยก ตุ๊กตานั่นใส่หมวกแหลมและเสื้อคลุมยาว โซเรนน่า... ผู้เป็นยายมอบให้ตอนอัลบัสยังเด็ก

แน่นอน ตุ๊กตาตอนนั้นย่อมไม่ใช่ยั๊บหรือพูดจาแต่ว่า...

“ไม่เป็นไร ไม่ต้องห่วง พรศพวกของเธอมีอยู่มากมาย เธอเป็นเด็กฉลาด คงแยกแยะศัตรูกับฝ่ายเดียวกันออกจริงไหม?”

อัลบัสพยักหน้า อืม แล้วมองตุ๊กตา

พอทำแบบนี้ จิตใจหลุดหึงดุริสึกลับลงนิดหน่อย มีเพียงตุ๊กตาตัวนี้ที่ไม่ตำหนิ ไม่ต่อว่าและไม่เร่งเร้าให้อัลบัสทำงาน

...จึงเท่านั้น

“คุณหนู! อยู่ที่นี้ใช่ไหมครับ? ไม่ดีเลยนะครับ โดดงานอย่างนี้! ตอนนี้ฝ่าบาทประชวรจนวุ่นวายยกใหญ่แท้ๆ!”

ได้ยินเสียงเรียกอัลบัสจากนอกบ้าน

อัลบัสท่าแก้มป้องกันหน้าแล้วลุกจากเก้าอี้แบบอึดออด

“คงเป็นการประชุมไร้สาระ ให้เข้าเฝ้าหรือร้องทุกข์อีกละสิ

มีแต่งงานที่ไม่จำเป็นต้องให้ผมทำได้ ฮอร์เดิมทำเองทั้งหมดก็สิ้นเรื่อง...”

“ไม่ต้องฝัน พักสักหน่อยดีกว่าไหม? ทำงานมากไปแล้วนะ”

อัลบัสยิ้มให้คำพูดอ่อนโยนของตุ๊กตา

“ขอบคุณ แต่ว่าต้องไปแล้วละ เพราะผมเป็นคนใหญ่คนโต
ไว้จะมาใหม่นะ... ‘ยาย’”

ไม่รู้คิดไปเองไหมว่ามีรอยยิ้มบนสีหน้าของตุ๊กตาที่ตอบว่า
มาได้เสมอ

ขอบคุณ

Copyright

ปฐม
มน
ตรา
ตำรา
พลิก
โลก
VI

บทที่หนึ่ง
'คู่จุกเริ่มต้น'

แม่มดแห่งจันทร์ร้อง
(ปฐมบท)

เอาละ มาทบทวนสถานการณ์กันสักนิด

ถ้าไม่ทบทวนคงทนไม่ไหว ...เพราะสถานการณ์เลวร้ายถึงขนาดนั้น

จุดเริ่มต้นคือความวุ่นวายภายในระหว่างแม่ดกับประเทศซึ่งเกิดขึ้นในราชอาณาจักรเวเนียส

ฉันที่เข้าไปในราชอาณาจักรเวเนียสในฐานะกำลังบลาแม่ดได้พบกับซีโร่และรับหน้าที่คุ้มกันโดยแลกกับเงื่อนไขทำให้กลับเป็นมนุษย์

เรื่องนั้นเปลี่ยนเป็น ‘รวบรวมข้อมูลของแม่ดที่แพร่ออกจากราชอาณาจักรเวเนียส’ ตอนนี้กำลังไล่ตามพวกเงาชื่อว่า ‘เซสทุม’

ใช่... ปัญหาคือ ‘เซสทุม’

ก่อเกิดเหตุวุ่นวายของเวทมนตร์จากฝีมือนักบุญหญิงในสาธารณรัฐเครออน ใช้เกาะมังกรดำเป็นเวทีทดลองเวทมนตร์และยังแอบเคลื่อนไหวลับๆ เพื่อบั่นทอนอำนาจของโบสถ์ในรูปร่างท่าเรือแห่งสวรรค์ ช่างเป็นพวกที่สร้างความเดือดร้อนเสียจริง

พวกเราต้องการข้อมูลของ ‘ท่านผู้นั้น’ หัวหน้าองค์กรจึงตั้งใจจะค้นถามจากหมายเลขสิบสาม... พี่ชายแท้ๆ ของซีโร่ที่เคยถูกเรียกว่า ‘ท่านผู้นั้น’ เมื่อก่อน แต่ว่ากลับทำพลาดครั้งใหญ่ใน ‘ปาจันทร์ธนู’ ที่ไปถึง

พูดง่ายๆ ตกอยู่ในสถานการณ์ว่า ‘อุตสาหกรรมไปหาแท็กซี่ กลับไม่อยู่’
ที่นั่นพวกเราไม่เจอหมายเลขสิบสามซึ่งน่าจะพาลูกศิษย์กลับไปรู้ใน
‘ป้าจันทร์ธนู’ สถานการณ์ยิ่งเลวร้ายกว่าเดิม

“หมายเลขสิบสาม”

พริบตาตอนซีโร่เอ่ยนั่น

‘การัญญาเชิงบังคับ’ ...กล่าวคือวิชาเวทมนต์ของหมายเลข
สิบสามทำงาน พวกเราโดนดึงจาก ‘ป้าจันทร์ธนู’ ซึ่งอุตสาหกรรมมาถึง
ไปยังสถานที่อื่นแบบไม่ตั้งใจ

และตอนนี้

ขอพูดด้วยมุมมองของฉัน จากนั้นคือสถานการณ์เลวร้ายที่สุด

“ทำไม... ทำไมทำไมทำไมทำไม...”

นี่เป็นการกลั่นแกล้งของใครและมีเจตนาแบบไหนกัน!

“ทำไมถึงมีเอเบรียมาโผล่ตรงนี้?”

พริบตาตอนสะบัดหัวที่มีนงงเพราะผลกระทบของการัญญาเชิง
บังคับและเงยหน้าขึ้น

หนึ่ง ตัวใหญ่กว่าฉัน

สอง อยู่ในสภาพโมโหสุดขีดเกินจะรับมือได้ไหว

สาม หน้าข้ายังเห็นฉัน

พอเห็นเอเบรียครบสามองค์ประกอบดังกล่าวพุ่งมาหา ฉัน
ตระหนักถึงความตาย

ฉันรีบค้นหาร่างซีโรที่น่าจะอยู่ไหนสักแห่ง พอหาไม่เจอ ค่อย
หาร่างของซีรืรวมทั้งบาทหลวง

ไม่รู้ควรบอกว่าโชคดีหรือเปล่าแต่เท่าที่มองเห็นไม่เจอใคร

และหากไม่จำเป็นต้องปกป้องใคร สิ่งที่ทำให้ความสำคัญสุด
เมื่อเผชิญหน้ากับเอबरูบอร์ในสภาพตื่นตัวมีเพียงอย่างเดียว

นั่นคือการหนีให้รอดโดยไม่บาดเจ็บ

แต่ฉันลงความเห็นว่าจะไม่อาจหลบการพุ่งชนของเอबरูบอร์ซึ่งเข้า
มาใกล้ถึงเบื้องหน้าแล้วจึง ‘จงใจโดนชนให้ปลิวกระเด็น’

ฉันประสานแขนปกป้องส่วนหัวแล้วทอดึง กีบพื้นพริบตาตอน
ชนกระโดดไปข้างหลังเพื่อลดทอนแรงกระแทกจากการพุ่งชน แม้
กระนั้นพอโดนเอबरูบอร์พุ่งชนจากข้างหน้าก็รู้สึกว่กระตุกทั่วตัว
ปวดร้าวแต่ผู้ตกสู่พื้นสัตัวไม่ได้ฮือบอกเปิกขนาดจะตายด้วยเรื่อง
แค่นั้น

ฉันโดนชนปลิวกึ่งบนพื้นอย่างแรง จากนั้นรีบยืนขึ้นตั้งหลักใหม่
ฝ่ายเอबरูบอร์กระแวงพลาดทำให้พุ่งชนต้นไม้ใหญ่ หัวกระแทก
จนต้องโซเซ

ขณะกำลังคิดว่านี่คือโชคดีให้หนีจากตรงนี้

“ทหารรับจ้าง!”

ได้ยินเสียงเรียกฉัน

เมื่อหันสายตา เห็นเสื้อคลุมสีดำคุ้นดาตรงเงาต้นไม้ค่อนข้างไกล

“แม่มด!? เธอไปทำอะไรตรงนั้น.....!”

“บาทหลวงกับหนูยังไม่ได้สติ! ระหว่างเราเรียกดวงวิญญาณ

ของสองคนช่วยดึงความสนใจของเนื่อสดฟุ้งชนั่นที!”

“ดึงความสนใจเธอ... เธอพูดง่ายๆ อย่างนั้น...”

ใครจะทำได้ อยากตำหนิเช่นนั้นแต่ซีโร่ช่วยตัวไม่ได้เพราะกอดบาทหลวงกับรีริ

การอัญเชิญบังคับคือวิชาเวทอันตรายเกินคาด หากคนที่ไม่มีความรู้พื้นฐานเวทมนตร์โดนอัญเชิญ ดูเหมือนจะมีโอกาสตายสูง

ในความเป็นจริง ตอนฉันทนโดนการอัญเชิญบังคับครั้งแรกหากไม่ได้ซีโร่ช่วยคงตายไปแล้ว

อาจเพราะประสบการณ์ครั้งนั้นทำให้ฉันแค่เซเชนิดหน่อย แต่ยังช่วยตัวได้ไม่มีปัญหา

ทว่าถึงอย่างนั้น

“จะให้ฉันคนเดียวรับมือเจ้านี้ยังไถ่กัน...!”

แม้เป็นสวดวิสัยก็ยังอดตำหนิหรือกระเดาะลิ้นสักครั้งไม่ไหว

แต่ว่า หากเป้าหมายของเอबरูบอร์พุ่งไปหาซีโร่มีหวังจบสิ้น ถ้าหนีไม่พ้นมีแต่ต้องฆ่า ฉันเตรียมใจ ฟุ้งตัวจากเงาต้นไม้ที่ซ่อนตัวเผชิญกับร่างยักษ์นั้นตรงๆ

“เฮ้ย เข้ามาเลยเจ้าเนื่อสดยักษ์! จะฆ่าแหละแล้วฉีกส่วนอร่อยที่สุดออกมาซะ!”

ดวงตาแดงฉานของเอबरูบอร์จับจ้องฉัน

เอबरูบอร์หายใจแรงจนต้นไม้ล้มระเนระนาดพลางพุ่งเข้ามาฉันทวางดินระเบิดที่หยิบจากกระเป๋าใส่ปลายจุมกมัน อาณาเขตแคบแคบหวังไม่ได้ แค้ซ้เป็นเครื่องพรางดา แต่เสียงกับแสงได้ผลกับสัตว์ป่า

เอबरูบอ์ตักใจส่งเสียงร้องทวงหาหลังโครมใหญ่จนเผยท้องนุ่มนิ่ม...
พุดง่ายๆ เผยจุดอ่อนออกมา

ฉันท้าวเข้าไปในฮิดใจเตี้ยมุดเข้าไปใต้ท้องเอबरูบอ์ แหวดบาด
จนมิดถึงโคน จากนั้นห่มกำลังทั้งตัวพันดาบ พอผ่าท้องเป็นแนวตั้ง
มีอวัยวะภายในกับเลือดจำนวนมากทะลักจากท้องเอबरูบอ์

ร่างยักษ์โซเซไม่ก็ก้าว ล้มลงพร้อมกับโค่นต้นไม้เล็กๆ หลังชัก
กระตุกหลายครั้งก็แน่นิ่งโดยสิ้นเชิง

เมื่อเห็นว่าตายสนิท ในที่สุดฉันคลายกำลังจากไหล่

“ถ้าคิดถึงตอนสู้กับมังกร แค่มุ่ปาดหัวใหญ่ไม่พอก็ไร้ออก”

“ยอดเยี่ยม ทหารรับจ้าง ไม่น่าเชื่อจะโค่นมู่ยักษ์นั้นด้วย
ตัวคนเดียวแถมยังง่ายตาย... ทำเอาเรอ หลังรักษานายอีกรอบ”

ซีโร่ปรบมือแปะๆ เดินมาหาฉันด้วยท่าที่ชื่นชมอย่างยิ่ง

“เป็นเกียรติที่ชนะนะ ...เจ้าพวกนั้นไม่เป็นไรแล้วเหรอ?”

“อืม ได้สติเมื่อก็ สมเป็นผู้ตกสู่ห้วงสัจด์ หนูสำเร็จดีแล้ว ส่วน
บาทหลวงพริบตาตอนพัน คายของในกระเปาะออกมา”

“พอได้ยินอย่างนั้นฉันก็ค่อยสบายใจขึ้นหน่อย”

“แต่ผมยังรู้สึกไม่สบายสุดๆ เลยนะ”

มีวีแววของความคิดร้ายกับจิตสังหารเกาะติดข้างหลังฉันที่
หัวเราะเยาะ

พอหันสายตามองวีแววผ่านไหล่ เห็นบาทหลวงสีหน้าไม่ค่อยดี
แต่ยังยืนไหวและริริแห่งนมองด้วยความเป็นห่วง

“อะไรกัน ไร่สำเร็จนี่นา”

“บาทหลวงมีภูมิด้านทานความเจ็บปวดทรมาน หากเป็นมนุษย์ปกติคงยืนไม่ไหว ...แต่ว่าไม่น่าเชื่อปลายทางที่โดนอัญเชิญคือกลางป่า”

“ว่าแต่ หมายเลขสิบสามอยู่ไหน เจ้านั้นอัญเชิญพวกเรามาไม่ใช่หรือ?”

“ดูจากสถานการณ์น่าจะเป็นอย่างนั้น แต่ว่า... แปลกจังนะ ไม่มีวีแวนหมายเลขสิบสามอยู่เลย”

“ไม่มีวีแวน... การอัญเชิญบังคับไม่ใช่ ‘เรียกตัว’ คนแต่เป็นวิชาเวท ‘ทำให้เคลื่อนย้ายไปสถานที่ที่ต้องการ’ หรือ...?”

“เปล่า เท่าที่เรารู้คือวิชาเวท ‘เรียกตัว’ ทำได้แค่เรียกมาหาผู้ใช้วิชา”

ถ้อยคำนั้น หมายเลขสิบสามผู้ใช้วิชาน่าจะอยู่ที่นี้...

“ไม่สิ เมื่อกี้พวกเรายืนในถ้ำของ ‘ปาจันทร์ธนู’ ไม่ใช่หรือ...? ตั้งแต่เมื่อกี้พูดว่าถ้ำอัญเชิญบังคับอะไรสักอย่าง นั่นก็คือวิชาเวทหรือครับ? เดิมที ที่นี้คือที่ไหน...?”

มองจากบาทหลวงคงมีแต่เรื่องไม่เข้าใจ แต่พวกเราก็ไม่ได้รู้สถานการณ์ขนาดจะอธิบายเหตุการณ์ตามลำดับตั้งแต่ต้น

“ภูเขา ใหญ่จัง”

รีรอปากค้างแหงนคอ พึมพำพร้อมลมหายใจชื่นชม

ภูเขา? พอลมกลับแล้วหันคอ อย่างนี้นี่เอง มีเทือกเขามหึมาตั้งตระหง่านเหมือนกำแพงปิดกั้นเบื้องหน้าพวกเรา

เอबरูบอร์หมูป่ายักษ์กับเทือกเขาขวางทางนักเดินทางหรือ...

“ทิวทัศน์เหมือนเคยเห็นนะ ทหารรับจ้าง”

ซีโร่พึมพำอย่างคิดถึง

“อา... คงไม่ผิดแน่”

ฉันก็ตอบด้วยความรู้สึกคิดถึงเช่นกัน

ฉันกับซีโร่เคยเห็นทิวทัศน์นี้

ถ้าจะให้พูดอีก พวกเราได้เจอกันในประเทศนี้และทำสัญญา
คุ้มกัน

ในหัวปรากฏคำนำแผนที่ซึ่งเคยอ่านเมื่อนานมาแล้ว

...แผนที่ราชอาณาจักรเวเนียส ฉบับปรับปรุง

พ่อค้าจะไปเมืองใหญ่โพมิกัม มีช่องแปลกๆ จากทั่วโลกอยู่
ครบครัน

เมืองหลวงพลาสท์จะมีนักแสดงมาแสดงโชว์ในลานกว้างวัน
เทศกาลของเทพธิดาทุกสัปดาห์

ของชิ้นชื่อ: โอบรูบอร์ (หมูป่ายักษ์พันธุ์เฉพาะราชอาณาจักร)
ย่างทั้งตัว เนื้อนุ่มชุ่มฉ่ำ ระวัง! ในป่ามีโอบรูบอร์ตามธรรมชาติอาศัยอยู่
ห้ามล่า ต่อให้ต้องอ้อมก็ต้องเดินบนทางเดิน

จริงๆ เลย ฉันแทบมองท้องฟ้า

“ราชอาณาจักรเวเนียส... ดูเหมือนจะโดนส่งมาจุดเริ่มต้นนะ”

“พูดง่ายๆ เรื่องเป็นแบบนี้เหรอครับ?”

หลังอธิบายสถานการณ์เท่าที่พอเข้าใจ ไม่รู้ว่าเข้าใจหรือเปล่า
บาทหลวงขมวดคิ้วแน่นแล้วถามกลับ

“พวกเราเคลื่อนย้ายจาก ‘ป่าจันทร์ธนู’ ทางตะวันออกเฉียงใต้
ของทวีปมาราชาอาณาจักรเวเนซุเอลากลางทวีปในพริบตา แถมยังด้วย
พลังของหมายเลขสิบสามผู้เป็นจอมเวท ...แต่กลับไม่เจอหมายเลข
สิบสาม แถมยังไม่รู้เป้าหมายด้วย”

“พูดอย่างรวบรัดก็ประมาณนั้น”

“รวบรัดเกินไปแล้วครับ...! จงก็นี่จะทำยังไงครับ!”

ใครจะไปรู้ อยากุบอกแบบนี้แต่จำเป็นต้อง ‘หาทาง’

“เอาเป็นว่า ‘ไล่ตามหมายเลขสิบสามถือว่าถูกต้องสินะ?’

เป้าหมายดั้งเดิมคือจับตัวหมายเลขสิบสาม ตรวจสอบความ
เกี่ยวข้องกับ ‘เซสุม’ และบังคับให้บอกข้อมูล

เมื่อมองซีโร่เพื่อขอความเห็น ซีโร่รางเสียงกลุ้มใจดัง “อืม”

“ลองหาวิญญูของหมายเลขสิบสามแล้วแต่ดูเหมือนจะซ่อนตัว
อย่างรอบคอบพอสมควร น่าจะอยู่ในเวเนซุเอลาแน่ แต่ว่าขนาดเรา
คนนี้ยังระบุที่อยู่ชัดเจนไม่ได้”

“ลงทุนใช้วิชาเวทเรียกมาแต่กลับซ่อนตัวเหรอ? ไม่เข้าใจผู้ช่วย
คนนั้นจริงๆ”

“คนแบบหมายเลขสิบสามคงคิดอะไรลึกอย่าง แต่ว่าหากหา

ไม่เจอคงถามความคิดนั้นไม่ได้ ต้องหาทางตามตัวให้เจอ...”

“ถ้าอย่างนั้น...”

มองเห็นข้อสรุปแล้ว

พอฉันพิมพ์ ซีโร่เดาออกและพูดอย่างเห็นด้วยว่า “ไม่มีทางอื่น”

รีรีมองฉันกับซีโร่สลับไปมาด้วยความแปลกใจ พยายามตามเรื่องให้ทันว่า “อะไร? อะไร? ตัดสินใจอะไรเหรอ?”

“กลับไปหาเจ้าหนูน่าจะดีที่สุดนะ หากเป็นเจ้านั้น คงติดต่อกับหมายเลขสิบสามได้”

“เจ้าหนู... คือใคร...?”

บาทหลวงถามอย่างสงสัย

เท่าที่ดูสีหน้ารังเกียจฉัน ดูเหมือนจะเดาออกในระดับหนึ่งแต่ฉันถือโอกาสเผด็จศึกโดยตรงซะเลย

“ไปหาหัวหน้านักเวทราชอาณาจักรเวเนียส... ท่านอัลบัสแม่มดแห่งจันทราร้อง”

“...กำลังบอกเป็นนัยๆ ว่า ให้ผมไปลอบสังหารเธอครับ?”

“ใช่ที่ไหนกัน! ซินเจ้าเด็กนั่นตายมีหวังเกิดเรื่องใหญ่แน่!”

“อย่าตะคอกด้วยปากใหญ่ๆ สิครับ ล้อเล่นน่า ต่อให้เป็นผมก็ไม่เคลื่อนไหวหากไม่มีคำสั่งจากโบสถ์”

พอแกพูดมันไม่เหมือนล้อเล่นนะสิ เจ้าบาทหลวงฆาตรกร

หากให้พูดอีก เรื่องราวสาหัสเกินกว่าจะจบแค่ล้อเล่น

ราชอาณาจักรเวเนียสกางเขตแดนผนึกเวทมนตร์ ทำให้มีเพียง

ผู้ที่อัลบัสอนุญาตถึงจะใช้เวทมนตร์ได้

ดังนั้นจึงตรวจดูจำนวน ชื่อและประวัติของนักเวทสังกัดประเทศ
ได้ หากมีใครใช้เวทมนตร์ทำเรื่องชั่วร้ายจะสามารถยึดเวทมนตร์จาก
เจ้านั้น

อัลบัสแบ่งพลังเวทเพื่อรักษาเขตแดนนั้นตลอดเวลา เรียกได้ว่า
อัลบัสคือแกนกลางของเขตแดน

หากอัลบัสตาย ราชอาณาจักรเวเนียสคงสูญเสียพลังยับยั้ง
เวทมนตร์อีกครั้ง

ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าผลลัพธ์จะเป็นยังไง

“แต่ว่า ไม่น่าเชื่อ ต้องไปหาคนที่เหมือนต้นกำเนิดของความ
ชั่วร้ายทั้งมวลแบบนั้น... พระเจ้าทาทางจะชอบมอบบททดสอบให้ผม
เสียจริง”

พอขึ้นบาทหลวงที่เฝ้าตักด้วยความหงุดหงิดจากกันบังหัวใจ ซีโร่
ก็มองฉันอย่างดีใจ

“ดูสิ ทหารรับจ้าง ทำทางรังเกียจต่อการไปหาแม่ฉัน... เหมือน
นายตอนเพิ่งเจอกันไม่มีผิด”

“อย่าเหมารวมกันนะ!”

“อย่าเหมารวมกันสิครับ!”

“ว้าว เข้ากันเป็นปีเป็นขลุ่ย”

รีฟพูดอย่างชื่นชม บาทหลวงเคาะรีริเบาๆ ด้วยปลายไม้เท้า...
ที่ตอนทุบฉันสะเล่นะเต็มแรง แต่ว่าดูจากการอ้อมมือให้รีริ ดูเหมือน
ในใจบาทหลวงจะถือว่ารีริคือ ‘เด็กผู้หญิง’

แต่ว่า หากยื่นมือไปทำร้ายแสดงว่า ‘ไม่ได้เห็นเป็นมนุษย์’...

“เอาเถอะ ขอหาข้อมูลศัตรูของโบสถ์ให้เต็มที่ บอกว่าจะอยู่ร่วมกับมนุษย์ หวังว่า คงให้การต้อนรับอย่างอบอุ่นนะครับ”

“เจ้าหนูเกลียดชังการแบ่งแยกกับการคุกคาม ถ้าแกไม่ทำอะไรไม่เข้าเรื่อง คงไม่โดนจับขังคุกหรอก”

บางทีนะ... ฉันกลัวเสริมแค่ในใจ

ฉันหยิบ ‘จดหมายของแม่มด’ จากลิ้นชักและเขียนรายงานพอเป็นพิธี

ตอนนี้อยู่ราชอาณาจักรเวเนซิส มุ่งสู่ปราสาท

“จดหมายของนายยังเย็นชาเหมือนเดิมนะ...”

“หนูนี้รู้สึกว่าคุณตอบจากเจ้าหนูก็คล้ายๆ กัน”

ตอนแรก จดหมายจากอัลบัสยาวจนน่ารำคาญแต่หนูนี้ขนาดคำตอบต่อคำรายงานยังไม่ค่อยมี

“เพราะนายเย็นชาเลยอ่อนละมั้ง?”

“อะไรกัน ไม่ใช่เด็กสักหน่อย...”

“แต่ก็ไม่ใช่ผู้ใหญ่”

พอโดนบอกแบบนี้มันก็จริงนะ ฉันเองยังเรียก ‘เจ้าหนู’ ปฏิบัติเหมือนเด็ก

แต่ว่า ต่อให้บอกว่าเด็ก อัลบัสคือหัวหน้านักใช้เวทมนตร์ของราชอาณาจักรเวเนซิส แค่นี้หาจดหมายของฉันคงไม่พุดมากหรอก

ฉันเกลียดล่อมตัวเองอย่างนั้นแล้วมันจดหมายเก็บไว้ส่วนลึก
ของสัมภาระ

“จะปิ่น ภูเขาเธอ?”

รีรีเอียงคอด้วยความกังวล

“ไม่หรอก มีเอบูบอร์แสดงว่าที่นี่คือในประเทศเวเนซุเอลาแล้ว ถ้า
ปิ่นภูเขาจะออกจากประเทศ เดิมทีคนที่ข้ามภูเขาเพื่อเข้าราชอาณาจักร
เวเนซุเอลามีแต่พวกอาชญากรไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าประเทศ”

ขนาดอาชญากรยังอ้อมเทือกเขาเลือกเส้นทางอื่น

ภูเขาล้อมรอบเวเนซุเอลาจะบอกอะไรเหมาะกับการปิ่นเขา ทั้ง
ลาดชัน มีแต่หิน แคมป์สูงพอสมควร ต่อให้เตรียมตัวมาพร้อมเพื่อข้าม
ภูเขายังมีโอกาสตายมากกว่า

ดังนั้นราชอาณาจักรเวเนซุเอลาเลยสามารถวางตัวเป็นประเทศ
เป็นกลาง ต่อให้กลายเป็น ‘ประเทศเวทมนตร์’ ยอมรับแม่มดก็อยู่ได้
โดยไม่โดนกลุ่มอัสคินโบสถ์บุกยึด

เพราะถ้าราชอาณาจักรเวเนซุเอลาปิดอุโมงค์ ไม่มีทางจะยกกองทัพ
ข้ามภูเขา

ตอนข้ามภูเขาสำเร็จคงมีทหารครึ่งหนึ่งตาย

แต่ว่า รีรีซึ่งไม่รู้ภูมิศาสตร์รอบเวเนซุเอลาทำทางไม่เข้าใจจึงเอาแต่
พูด “แต่” “แต่ว่า” “ไม่เข้าใจ”

จะให้ดูแผนที่แล้วอธิบายให้ฟังก็ได้แต่โชคร้ายตอนนี้ไม่มีแผนที่
บาทหลวงดมกลิ่นอากาศเบาๆ ด้วยสีหน้ายังไม่ดีขึ้น

“ไม่ว่าที่นี่คือที่ไหน แต่อย่าอยู่นานดีกว่าครับ เดี่ยวจะมีสัตว์มา

รวมตัวเพราะได้กลิ่นความเลือด อยากหาถนนให้เจอระหว่างดวงอาทิตย์
ยังขึ้นแต่ต้องไปทางไหนนะ...”

“นั่นสิ... แต่หากเดินเสียบุญเขา ต่อให้เป็นกรณีเลวร้ายสุด
คงไปถึงถนนด้วยเวลาหลายวัน”

“หลายวันหรือครับ... เสี่ยงอาหารเอาเนื้อของเจ้านี้ไปได้
แต่น้ำมีไม่พอ ต้องหาแม่น้ำที่ไหนสักแห่ง”

“จะใช้การทํานายของเรากำหนดเส้นทางส่วนใหญ่ แค่กำหนด
ทิศทางไม่มีปัญหา”

ริรีดิงกางเกงฉันทัน

“อะไร? มีอะไรหรือ?”

ตอนนี้กำลังยุ่ง พอก้มมองร่างเล็กๆ นั้นด้วยความรู้สึกเช่นนั้น
นัยน้อยๆ ของริรีชี้ทางตะวันออก

“บอกว่าใกล้สุด คือทางนี้”

“...หา?”

“คือว่า ทุกคนบอกว่าถนนใหญ่ มีคนเยอะแยะ... อยู่ใกล้ๆ”

“ทุกคนหรือ...”

ฉันเลื่อนสายตาจากริรีไปข้างล่างต่ำกว่าเดิม มองพื้น
ตรงนั้นมีหนูหลายตัวมารวมตัว เจ้าพวกนั้นสะดุ้งหวาดกลัว
สายตาดันและพากันวิ่งจากไป

จันเธอ ยายนี่เข้าใจคำพูดหนูสินะ

และหนูมีอยู่ทุกแห่งทั่วโลก

มีคนให้ถามทางแบบไม่ลำบาก